

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

■ שבת של אחדות

בשבת זו, שלפני חגי-השבועות, חשוב להגיש את האחדות הפנימית, כשם שעם-ישראל התאחד ביום הזה "כאיש אחד בלב אחד" לקראת קבלת התורה. הרבי מליובאוויטש קרא לקיים בשבת זו כינוסים של אחדות ישראל בשעת המנחה, ובהם לעורר את נקודת האחדות, שהיא הכנה הראויה לקבלת התורה מחדש בחגי-השבועות. רצוי לקיים את הכינוסים מתוך סעודה, המקרבת את הלבבות.

■ ילדים לעשרת הדיברות

בחגי-השבועות יבואו אי"ה המוני ילדים למעמד קריאת עשרת הדיברות. הרבי מליובאוויטש קרא להביא גם את הטף, כדי שגם הם יהיו במעמד הזה, בהיותם הערבים לקיום התורה. קריאה זו מבוססת על מאמר המדרש: "אמר הקב"ה לישראל: בניי, הוּו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני ה' סיני ומקבלים את התורה". בבתי-כנסת רבים הגבאים נוהגים להכין בשביל הילדים דברי-מתיקה, כדי לעודדם לבוא. צעירי-חב"ד מכריזים על מבצע פרסים ענק, ובו ישתתפו כל הילדים שיבואו למעמד הגדול הזה. פרטים בבתי-חב"ד.

■ קריאה לילדי ירושלים

גם השנה יהיה אי"ה בירושלים מעמד מיוחד של קריאת עשרת הדיברות לילדים. המעמד יהיה בשעה 11 בבוקר, בבית-כנסת חב"ד 'בית יוסף' (רח' זוננפלד 23, בשכונת בית-ישראל). צפויים להשתתף בו כאלף ילדים, ומארגניו תלמידי ישיבת תורת אמת. הילדים שיבואו למעמד ייהנו מכבוד מיוחד.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
7:46	8:27	7:40	7:28
8:52	9:34	8:36	8:29

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל 972-72-2770100 • **פקס** 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

הבעש"ט: אקטואלי מתמיד

ככל שנלמד ליישם את דרך הבעש"ט - באהבת-ישראל, בלימוד זכות על יהודים, בהימנעות מדיבורים קשים - תגבר האחדות בתוך העם ויתקרבו המונים לאור התורה

ישראל אמיתית. היכולת והצורך לאהוב רשע גמור ממש כשם שאוהבים צדיק גמור. הבעש"ט לימד שאהבת-ישראל קשורה בעצם המהות היהודית, בעצם היות היהודי בנוי-יחידו של הקב"ה, חלק אל-ורה ממעל ממש. וכשם שהורים אוהבים את בנם-יחידם, בלי קשר למעשיו, כך צריך לאהוב כל יהודי.

הבעש"ט יצא חוצץ נגד מגידי-המוסר המפחידים, שסבבו בעיירות ישראל ואיימו על היהודים הפשוטים בעונשים נוראים מלמעלה. כמה וכמה סיפורים בידנו על ויכוחים חריפים שהתווכח הבעש"ט עם המגידים האלה. הוא תבע להרעיף על היהודים הפשוטים אהבה, ללמד עליהם זכות ולקרבתם אל תוך המחנה.

עומק של חסידות

ללומדי התורה הביא הבעש"ט את אורה של תורת החסידות. פתאום נגלו לפניהם רבדים שלא הכירו ולא ידעו עליהם. התורה היא אותה תורה, והמצוות אותן מצוות - אך הבעש"ט חשף בהן עומקים חדשים וגילה את הפנימיות והסוד שבתוכן. וכך נקבצו אליו גאוני-ארץ ותלמידי-חכמים עצומים, נעשו תלמידיו ולאחר-מכן הפיצו את אור החסידות בשכבות נרחבות בעם-ישראל.

אין ספק שדרכו של הבעש"ט יש בה מזור גם לתחלואי דורנו. פנימיות התורה מפיחה בנו רוח-חיים ומעניקה כוח להתמודד עם הקשיים והאתגרים המיוחדים שנתחדשו בימינו. ככל שנלמד ליישם את דרך הבעש"ט - באהבת-ישראל, בלימוד זכות על יהודים, בהימנעות מדיבורים קשים ומהפחדות ואיומים על בני-ישראל - תגבר האחדות בתוך העם ויתקרבו עוד המונים לאור התורה ומצוותיה.

ובעיקר עלינו לזכור את 'עליית הנשמה' המפורסמת שעשה הבעש"ט, ובה הגיע עד היכלו של המשיח. על שאלתו של הבעש"ט: "אימתי קאתי מר" [=מתי יבוא המשיח], ענה לו המשיח: "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה". מעיינות החסידות הם הכנה להתגלות אורו של המשיח, בגאולה הקרובה לבוא.

היטוב בין חלקי העם מרחיף. מצד אחד עומדים תלמידי-חכמים ולומדי תורה, ומאידך השני המוני יהודים שמתרחקים מחיי יהדות. יש מתיחות גדולה בין הקבוצות, וכמעט אין ביניהן שיג ושיח.

זה נראה תיאור של המצב השורר בימינו, אך זה בדיוק תיאור תקופתו של רבי ישראל בעל-שם טוב, שבחגי-השבועות הקרוב ימלאו מאתיים וחמישים שנה להסתלקותו. זו הייתה תמונת המצב בעם היהודי - נתק בין למדנים ליהודים הפשוטים, והמצויאות הזאת גרמה להמוני העם להיגרר יותר ויותר אחר הגויים שמסביבם.

ואז ירדה לעולם נשמתו הגדולה של הבעש"ט, והוא הרעיף טל של תחייה על העם העייף, הצמא והמוקטב. באהבת-ישראל אמיתית, שאינה יודעת גבולות, חימם את נפשותיהם של המוני בית-ישראל. באמרותיו העמוקות גילה אור חדש בחיי התורה והמצוות. הוא לימד איך אפשר להתקרב אל הקב"ה על-ידי קיום מצווה בחמימות ובתום-לב, איך אפשר להתעלות למדרגה עליונה על-ידי מידות טובות ותפילה זכה.

היכולת לאהוב

אי-אפשר לתאר את חיי היהדות בדורות האחרונים בלא האור המיוחד שהביא הבעש"ט לעולם. שיטת החסידות שייסד התפשטה בתפוצות ישראל כאש בשדה קוצים, למרות ההתנגדות שקמה עליה בראשית דרכה. כעבור כמה דורות אנו רואים את השפעתה הברוכה בכל פינה בעם-ישראל.

מושיגי-יסוד כגון אהבת-ישראל, שמחה, אמונה תמה, השגחה פרטית, תפילה בהתלהבות, אמונת צדיקים וכו' הם כיום לחם-חוקם של כל חוגי היהדות, אבל באותם ימים זה היה חידוש כביר שהביא הבעש"ט. לנו קשה להבין זאת, שכן כל הדברים הללו מקורם בתורה, בתלמוד ובמקורותינו הקדמונים האחרים, אך עובדה היא שהבעש"ט ותלמידיו ניהלו מאבקים וויכוחים רבים על העקרונות הבסיסיים האלה. הבעש"ט החדיר בנו את משמעותה של אהבת-

תפקידם של צעירים

בס". לכן כשהילד לומד תורה, יש בזה חביבות מיוחדת, עד שהקב"ה קיבל את הילדים לערבים בעבור עם-ישראל כולו.

תפקיד מיוחד

חובה זו, המוטלת על יהודי ללמד את בנו תורה, נמשכת עד גיל עשרים שנה, שכן בהיותו בן חמש הוא לומד מקרא, בגיל עשר הוא לומד משנה ובגיל חמש-עשרה גמרא, ועד גיל עשרים הוא צריך ללמוד כדי שידע את התורה. נמצא אפוא שעד גיל עשרים הצעירים כלולים בחביבות ובחשיבות המיוחדת של 'בנינו עורבים אותנו'.

אם-כן, עצם העובדה שכל מי שמתחת לגיל עשרים לא השתתפו במניין בני-ישראל, רומזת לתפקידים המיוחדים – עליהם לפעול בתוך עצמם (ולא בעולם, כמי שלמעלה מגיל עשרים), להתמקד בלימוד התורה הקדושה ולהתעמק בה. זו ההכנה לקבלת התורה, ובכלל זה "תורה חדשה מאיתי תצא", בגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש.

(תורת מנחם כרך לג, עמ' 463)

לימוד התורה של הצעירים חשוב כל-כך עד שבזכותו קיבלנו את התורה, כפי שהמדרש מספר: "בשעה שעמדו ישראל לפני הר-סיני לקבל את התורה, אמר להם הקב"ה... הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואני נותנה לכם". בני-ישראל הציעו את אבותיהם ואת הנביאים שיהיו ערבים בעדם, אך הקב"ה לא קיבל זאת, עד שאמרו "בנינו עורבים אותנו" ואז "אמר הקב"ה: הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם".

חובת האב

דבר זה מעורר תמיהה. הלא הילדים אינם חייבים במצוות, וגם אם הם לומדים תורה ומקיימים מצוות, אין זה מגיע לערך לימוד התורה וקיום המצוות של מי שמצווים על כך ('מצווה ועושה'). מה אפוא חשיבות הערבות של 'בנינו' דווקא?

אלא שלימוד התורה של ילדים יש בו מעלה מיוחדת. אף ש"הקטן פטור מכל המצוות", הרי מצוות תלמוד-תורה היא מצוות-עשה מן התורה, שכן האב חייב ללמד את בנו הקטן תורה, שנאמר: "ולמדתם אותם את בניכם לדבר

הכנה לחג-השבועות קוראים את פרשת במדבר, הנפתחת במפקד בני-ישראל. הקב"ה ציווה לספור את בני-ישראל, והספירה הזאת מבטאת את חביבתם וחשיבותם, כאדם שיש לו דבר יקר והוא מונה אותו בכל עת.

פרטי הציווי מעוררים שאלה: הציווי היה למנות רק את מי שהוא "מבן עשרים שנה ומעלה". כל מי שלמטה מבן עשרים לא נמנה. והלאו אם מטרת המניין לבטא את חשיבותו של עם-ישראל, האם הצעירים מגיל עשרים אינם ראויים לביטוי החשיבות?

חשיבות מיוחדת

אלא שהצעירים מבני עשרים אינם זקוקים לחשיבות שהמפקד מעניק, מכיוון ששמורה להם חשיבות מיוחדת ועליונה. עד גיל עשרים האדם עסוק בלימוד התורה, כפי שהמשנה מפרטת – "בן חמש שנים למקרא, בן עשר שנים למשנה... בן חמש-עשרה לגמרא". בגיל עשרים האדם יוצא 'לרדוף' – לעבוד לפרנסתו. אבל קודם לכן הוא עסוק בלימוד התורה, וזו מעלה ייחודית וחשובה כשהיא לעצמה.

מן המעיין חג-השבועות | מאת הרב אליעזר ברוד

אמרת השבוע

הוראות של חייט

בסעודת ה'תנאים' לקראת נישואי נכדו של רבי ישראל מרוז'ין עם בנו של רבי צבי הירש מרימנוב, הציג רבי ישראל מרוז'ין את שושלת ייחוסו הנכבדה. לאחר מכן אמר למחותן: "עכשיו יספר-נא המחוחן על ייחוס משפחתו".

נענה רבי צבי-הירש: "הגני מודה ומתוודה שאין לי ייחוס של רבנים וצדיקים. הוריי היו אנשים פשוטים וישרים, שהרוויחו את לחמם בעמל כפיהם. הם מתו כשהייתי בן עשר, ובגלל המצוקה הכלכלית נמסרתי להיות שוליה לחייט.

"אך מאותו חייט למדתי שני דברים המשמשים נר לרגליי", סיים רבי צבי-הירש: "לא לקלקל את החדש, ולנסות לתקן ככל האפשר את הישן".

קבלה אישית

חג-השבועות נקרא 'זמן מתן תורתנו' ולא 'זמן קבלת תורתנו', משום שנתינת התורה הייתה לכל ישראל בשווה, אך קבלת התורה איננה שווה לכול; כל אחד ואחד מקבל את התורה לפי ערכו ולפי השגותיו.

(רבי מנחם-מנדל מוקוצק)

דרוש 'לכם'

פעם אחת בחג-השבועות, בעת התפילה, קרא רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב מנהמת ליבו: "ריבוננו-של-עולם, 'הכול מודים בעצרת דבעינן נמי לכם' (ביצה טו). כדי שנוכל לקיים את התורה דרוש לנו ה'לכם', שכן 'אם אין קמח אין תורה'".

הגבלת ההר

התורה ניתנה בהר, במקום גבוה, רמז להגבהה שעליה לפעול באדם. אלא שהקב"ה ציווה "הגבל את ההר" – יש צורך בזהירות גדולה ובהגבלת ההגבהה. על האדם להיזהר שלא יבוא לידי גאווה מיותרת.

(ספר המאמרים תש"ג)

הפקר לכול

למה לא ניתנה התורה בארץ-ישראל? – שלא להטיל מחלוקת ביו השבטים. שלא יהיה זה אומר: בארצי ניתנה התורה. לכן ניתנה במקום הפקר. ולכן נמשלה התורה לאש ולמים, מה אלו בחינם אף אלו בחינם. שלא יעצור אדם את התורה לעצמו ולמשפחתו, אלא יפזרנה לכל באי עולם, וכל הזוכה ללמוד – ילמד.

(מדרש לקח טוב)

התגלות נעלמת

"וידבר אלוקים את כל הדברים האלה" (שמות כ,א). במתן תורה הייתה התגלות עליונה ביותר, התגלות של עצם האלוקות, אלא שהגילוי הזה בא על-ידי שם אלוקים, שהוא מידת הדין והצמצום. ללמדנו כי הגילויים הנעלים עדיין נעלמים, ועל-ידי עבודתנו בעולם תהיה התגלותם בפועל.

(ספר המאמרים קונטרסים)

כאיכר לפני הקציר

רבי ישראל מרוז'ין לא היה אומר תורה בשבת שלפני חג-השבועות, וכך היה אומר: הריני כאיכר לפני הקציר – התבואה הישנה כבר נאכלה ואילו החדשה עדיין איננה...

צופה לעתיד

התרגשות רבה בביתו של היהודי הכפרי. מעולם לא חלם שיזכה לביקורו של הבעל-שם טוב באכסנייתו. בהיותו עני מרוד לא התאפשר לו מעולם לנדוד למרחקים כדי לראות את הצדיק שאורו הפציע בשמי היהדות ושמו התפרסם בכל המדינות.

עברו כמה שנים מאז חקר היהודי את האכסניה מאת אדון הכפר. זו הייתה אכסניה עזובה ולא היה מי שחפץ לחכרה, מפני מיעוט האורחים הבאים לכפר. אך הוא קיווה שבכל-זאת יצליח להתפרנס ממנה. האדון העניק לו תנאי שכירות טובים, ואף הלוואה גדולה לקניית משקאות.

אך השנים שחלפו לא היטיבו עמו. הפרנסה הייתה מצומצמת ביותר. לעיתים קרובות הייתה האכסניה ריקה. עם זה לא עזב החסיד את ביטחונו בה' הזן ומפרנס לכול, והוסיף לעבוד את ה' בשמחה ובתמימות.

עתה, בבוא הבעש"ט אליו עם כמה מתלמידיו, שמח הכפרי מאוד, וטרח להכין בעבורם סעודה ראויה.

אך פתאום פנה אליו הבעש"ט וביקש: "קופסת הטבק שלי נפלה ביער, לא הרחק מכאן. האם תואיל לצאת לחפשה בעבורי?"

מיהר היהודי למלא את הבקשה, נטל את סוסו ויצא אל היער. בעודו הולך ומחפש הגיע לאוזניו קול אדם הזועק לעזרה. הוא החל לצעוד בעקבות הקול, ולעיניו נגלתה מרכבה הדורה, רתומה לסוסים אבירים, שגלגליה שקעו בבוץ. בתוכה ישב אדון צעיר, ולא פסק מלהודות לכפרי שנשלח אליו משמים. היהודי קשר את סוסו אל המרכבה, ולאחר כמה ניסיונות הצליחה המרכבה להיחלץ מן הבוץ.

שאל הכפרי את האיש לשמו, והוא ענה כי הוא נסיך פלוני. התברר כי מהבוקר הוא תקוע ביער, ללא מזון ובגדים מתאימים. הקור העז חדר לעצמותיו. הוא נענה בשמחה להזמנת החסיד לבוא לביתו, לאכול ולהתחמם, בטרם ישוב אל אחותו.

בהגיע הכפרי עם הנסיך לאכסניה רמז לו הבעש"ט כי יגיש לפני הנסיך את הסעודה שהכין בעבורם. לאחר מכן אמר הבעש"ט לכפרי כי אם ירצה הנסיך לשלם לו בעד הטובה שעשה עמו, יסרב לקבל ממנו כל תגמול.

הנסיך אכל ושכב לנוח, ובבוקר קם מאושש ופנה ללכת. הוא הוציא מארנוקו

אלפיים רובל כסף ומסרם למארחו לאות תודה. אך הכפרי זכר את דברי הבעל-שם טוב וסירב לקבל את הכסף. "שמא תרצה יותר", שאלתה הנסיך והציע עשרת-אלפים רובל כסף, אך הכפרי חזר ואמר כי לא ייקח ממנו פרוטה. ואז קרא הנסיך כי ייתן לו מאה אלף רובל כסף, ובלבד שיוכל

לגמול לו בעבור החסד שעשה עמו. בשומעו סכום אדיר כזה לא ידע הכפרי את נפשו וביקש לצאת לרגע מן החדר. הוא מיהר אל הבעש"ט ושאל כיצד לנהוג. "הלוא אמרתי לך שלא תיקח ממנו פרוטה", השיב הבעש"ט. חזר הכפרי אל הנסיך ואמר בנחרצות: "עשיתי את המעשה שלא לשם קבלת

גמול, ולא אטול ממך כסף". הנסיך לא הסתיר את התפעלותו מיושרו של היהודי, וביקש לרשום את שמו ושם משפחתו, כדי שיישאר אצלו לזיכרון.

כשסיפר זאת היהודי לבעש"ט עלתה הבעת קורת-רוח על פניו. הוא בירך את הכפרי כי מהיום והלאה יאיר מזלו ויעלה מעלה מעלה, ונסע לדרכו.

כשנסע הבעש"ט הביעה אשת הכפרי את אכזבתה הגדולה: "הנה טרחנו לארח את הצדיק הזה, ומה הועיל לנו? ויתרנו על סכום כסף אדיר שהיה יכול להעשיר אותנו, ונשארו בחוסר כול".

הכפרי לא ענה דבר, אך ליבו היה שלם וביטחונו בדברי הבעש"ט לא עזבו. עברו הימים ופתאום הסתמן שינוי במצב הכלכלי של בני-הזוג. יותר ויותר אורחים עברו בכפר, התאכסנו באכסניה ושילמו בעין יפה. כעבור זמן הצליח הכפרי להחזיר לאדון את כל הלוואה. ברבות הימים אף הרחיבו ושיפצו את האכסניה, והיא נעשתה מבוקשת מאוד באזור. ברכתו של הבעל-שם טוב התקיימה במילואה.

חלפו שנים. יום אחד התארחו באכסניה שני סוחרים לא-יהודים. בלילה פרצה ביניהם תגרה, והאחד קם על תברו ורצחו. כדי לחפות על מעשהו רץ הרוצח למשטרה וטען כי בבוקר מצא את חברו הרוג, וככל הנראה היהודי עשה את הדבר, בניסיון לשרוד את כספו של הסוחר.

מצבו של הכפרי היה בכירע. הוא נאסר מיד, וכעבור זמן קצר נגזר דינו למוות. ביצוע גזר-הדין היה זקוק לחתימת המושל.

כשהוצג שמו של הכפרי לפני המושל, הבזיק זיכרון חד במחשבתו. זה היה הנסיך שהכפרי הציל ביער והביאו לאכסנייתו, בלי שירצה לקבל ממנו תגמול כלשהו. מיד ביקש להביא לפניו את היהודי. בברכיים כושלות התייצב הכפרי לפניו. המושל הכירו מיד, ובמעמד שרים ונכבדים סיפר כיצד הצילו הכפרי מהביצה. לאחר מכן פנה אל הסוברים אותו ושאל: "היהודי הזה ויתר על סכום כסף עצום, כדי שלא לקבל גמול על מעשה טוב שעשה. האם אפשר להאמין כי יהיה מסוגל לרצוח נפש בעבור בצע כסף?"

כל הנוכחים הסכימו עם המושל, ואז הורה המושל לחקור היטב את הסוחר השני. בחקירתו נשבר הסוחר, הודה על מעשיו, ונתלה בחוצות. ואילו היהודי שולח לביתו בכבוד גדול, והמושל אף הורה לפצותו בעין יפה על כל הסבל שנגרם לו. אריאז התברר מה חזה הבעש"ט בעיניו הטהורות שנים רבות קודם לכן.

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוך

סיום המשימה

הגאולה היא שלב הסיום של התפקיד הגדול שהטיל הקב"ה על עם-ישראל. הקב"ה ברא עולם גשמי וחומרי, שמסתיר ומעלים את האמת האלוקית, ותפקידנו להסיר את מסך ההסתור ולגלות את הקדושה האלוקית שבבריאה. משימה זו החלה במתן-תורה ותגיע לסיימה בימות המשיח.

אך מדוע אנו מציינים את חג-השבועות כיום שבו ניתנה התורה ובו התחיל כל המהלך, בשעה שתורה כבר הייתה לבני-ישראל קודם לכן? חז"ל אומרים שהאבות קיימו את כל התורה עוד בטרם ניתנה. גם בני-ישראל במצרים, ובמיוחד שבט לוי, עסקו בתורה. מהו אפוא החידוש הגדול והכביר של מעמד הר-סיני?

הכוח לחבר

תורת החסידות מסבירה, שהחידוש של מעמד הר-סיני לא היה בעצם גילוי התורה, אלא בשינוי מהותי ביחסים שבין האדם לבוראו. המדרש ממשיל עניין זה למלך שגזר גזרה: "בני רומי לא יעלו לסוריה ובני סוריה לא ירדו לרומי". אחר-כך עמד המלך וביטל את הגזרה, ואמר: "ואני המתחיל". כך לפני מתן-התורה הייתה קיימת גזרה: "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני-אדם". ובמעמד הר-סיני נתבטלה הגזרה, והקב"ה אמר: "ואני המתחיל", וכפי שכתוב: "ויירד ה' על הר-סיני".

לפני מתן-התורה הייתה 'גזרה' בין השמים לבין הארץ, או במילים אחרות: בין האור האלוקי ובין העולם הגשמי. עמד ביניהם פער אין-סופי שלא היה אפשר לגשר עליו. ובאמת, איך אפשר לקשור את מציאות העולם החומרית עם אור אלוקי אין-סופי? משום כך לא היה לתורה ולמצוות שלפני מתן-תורה הכוח לקדש את המציאות הגשמית ולהעלותה מחומריותה ומגשמיותה.

עבודת-ה' של האבות ושל בני-ישראל לפני מתן-תורה הצטמצמה למישור הרוחני בלבד. לא היה אפשר לקחת דבר גשמי ולהפכו לדבר שבקדושה. העולם לא היה מסוגל להתעלות ולהתקדש, ואף היה הפרעה אמיתית להתקרבות אל ה'. דבקות בה' לא התיישבה עם חיי עולם, מכיוון שאז הם באמת סתרו זה את זה.

שינוי במציאות העולם

זה ההסבר לדברי אברהם אבינו, שכאשר רצה להשביע את אליעזר עבדו, אמר לו: "שים-נא ידך תחת ריכלי". וכי לא מצא דרך אחרת להשביעו? אלא שהוא עשה זאת מכיוון שהנשבע צריך לאחוז בידו חפץ של קדושה, ואילו לאברהם לא היה שום דבר שבקדושה לבד ממצוות המילה. כל עבודתו הנפלאה ודבקותו בה' לא יכלו להפוך דבר גשמי לחפץ קדוש. רק מצוות המילה, שבאה על-פי ציווי ה', נתנה לו בפעם הראשונה מציאות של 'דבר שבקדושה'.

במעמד הר-סיני העניק הקב"ה לעם-ישראל את הכוח המופלא לחבר ולקשר בין דברים גשמיים מוגבלים לבין אורו האין-סופי. בכוחות-יגור-שלנו לעולם לא היינו יכולים להגיע לכך, שכן האדם עצמו אינו יכול להתעלות ממגבלותיו של העולם הגשמי. רק הקב"ה, הכל-יכול והבלתי-מוגבל, מסוגל לעשות את החיבור הזה בין מציאות גשמית לבין האור האלוקי, וכוח זה נתן לכל יהודי בעת מתן-תורה.

כשהיה נוטל, לאחר מתן-תורה, קלף גשמי וכותב עליו באותיות גשמיות מזוזה או פרשיות של תפילין - הוא יוצר מציאות חדשה: חפץ של קדושה. כשהוא שותה כוס מים ומברך 'שהכול נהיה בדברך' - הוא מחולל שינוי מהותי במים הגשמיים ומעלה אותם לקדושה. כל מצווה וכל דבר שיהודי עושה לאחר מתן-תורה מותירים רושם לא רק במישור הרוחני העליון, אלא גם במציאות הגשמית; העולם הגשמי מתקדש ומזדכך על-ידי כך, ונעשה 'דירה' לקב"ה - 'דירה בתחתונים'. ובבוא הגאולה השלמה, בקרוב ממש, יתגלה כל זה לעיני-כול.

פתגם חסידי "מסלק אני את כל ההשגות שהשגתי בשורשי התורה והמצוות, את כל ידיעותיי וחקירותיי, ואת כל התענוג שבכל אלה. איש בער אני ולא אדע אלא אמונה פשוטה ותמה" (הבעש"ט לפני פטירתו)

בן שבעים נימול אברהם

לחיות בשקר. "לא ידעתי היכן לגוש אחר האמת, אך לא יכולתי להוסיף להנהיג את קהילתי. החלטתי ליטול פסק-זמן". מסביר אברהם. הוא עזב את הכמורה ועסק בעבודות מזדמנות. "חיפשתי את עצמי. הרביתי בתפילות".

כשלא מצא את מבוקשו החליט לחזור אל קהילתו. "יום אחד פתחתי את התנ"ך והמילים של הקב"ה לאברהם 'לך-לך מארצך' קפצו מול עיני ולא הרפו ממני. הרגשתי שזה מסר בעבורי", הוא מספר. ואז, בפעם השנייה, החליט לעזוב את קהילתו.

הוא ורעייתו עזבו את העיר והלכו להרים. "התבודדתי כמה שנים והקדשתי את עיתותיי לתפילה. ביקשתי מהבורא שיליך אותי בדרך הנכונה", הוא מספר. לפני שבע שנים, אחד מילדיו, רופא במקצועו, התחיל להתעניין ביהדות. הוא בא לביקור בישראל וחזר מכאן ועמו מתנה לאביו: טלית. "הבטתי בטלית ואמרתי בלבי: לזה אני שייך", בקולו של אברהם נשמע רעד. "בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שזאת האמת. זו תחושה שקשה להסבירה. כעבור כמה ימים אמרתי לרעייתי שאנחנו חייבים לנסוע לארץ-ישראל".

ימים ימי מלחמת-העולם השנייה. פיר ביו היה אז ילד צרפתי בן שמונה. המורה בבית-הספר הנוצרי סיפר לתלמידים מעט על אירועי המלחמה, וציין את עובדת השמדתם של היהודים. הוא סיפר על כך ביושב, כאילו זה שיעור היסטוריה, אך הדברים גרמו לילד עצב גדול.

אין לו הסבר לפשר הזדהותו הגדולה עם היהודים. הוא זוכר כי חש משיכה ליהודים, אף שמעולם לא ראה יהודי. פעם אחת ויחידה, בשובו מבית-הספר, ראה יהודי, עטור זקן לבן, צועד לאטו ברחוב ועל בגדו טלאי צהוב. הוא חש כלפיו קרבה בלתי-מוסברת.

כומר מתלבט

כשגר-הצדק אברהם ביו (74) מספר על הימים ההם, עיניו נוצצות. "לא סיפרתי על כך לאישי", הוא מספר לנו השבוע, ממקום מגוריו במרסיי שבצרפת. "המחשבות האלה ליוו אותי שנים רבות, עד שהגיעו לידי מימוש, כשהחלטתי להיות יהודי".

המהלך שעשה מפתיע עוד יותר כששומעים את קורות-חיייו. הוא שירת בצבא הצרפתי ולאחר מכן הוסמך לכומר. ברבות הימים הנהיג קהילה נוצרית בעיר קלרמור-פראן, במרכז צרפת. אך בתוך-תוכו התרוצצו אין-ספור שאלות.

לך לך מארצך

כשהתקרב לגיל ארבעים חש שאין הוא יכול להוסיף

שלושה דורות ביום אחד

הביקור בארץ הביא אותו לידי החלטה להתגייס ולהיות יהודי. הוא החל ללמוד יהדות, בעזרת רבנים מוסמכים. אלה ליוו אותו צעד-אחר-צעד בדרכו החדשה. לאחר שעבר את הגיור בשלמותו, הוכנסו בבריתו של אברהם אבינו. "אני, בני ונכדי - עברנו

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ברכות אחרי ליל שבועות

שאלה: מי שנשאר ער בליל שבועות, האם עליו להפסיק את לימודו כשהיום מאיר, כדי לברך את ברכות התורה?

תשובה: 'ברכת התורה' היא ברכה (בעצם כמה ברכות) שאנו מברכים על לימוד התורה. המוציא מפיו דברי-תורה - מקרא, משנה, תלמוד, מדרש וכו', חייב לברך (מותר לפסוק הלכה בלי לנמקה גם לפני ברכת התורה, כי דינו של פסק כזה כהרהור, הפטור מברכה).

יש לברך את הברכה לפני התפילה, גם אם עדיין אין האדם רוצה ללמוד אז, כי ייתכן שהוא יוצא ידי-חובתו בתוכן ברכת 'אהבת עולם' שלפני 'שמע'. מי שלא בירך לפני התפילה, ילמד משהו מיד אחרי תפילת העמידה, כדי שתיחשב לו ברכה זו. גם אם לא למד - לא יברך עוד.

הטור והשולחן-ערוך פתחו דינים אלו במילים: "ברכת

אברהם ושליח חב"ד במרסיי. שנים של חיפוש

ברית-מילה באותו יום", הוא מספר בהתרגשות. "זו חוויה של שלמות, של רוממות".

אברהם ומשפחתו עברו לגור במרסיי. הוא רצה להיות קרוב לקהילה היהודית, שרבה הוא שליח חב"ד הרב יוסף-יצחק לבקובסקי. בכל בוקר הוא מתייצב לתפילת שחרית ומשתתף בשיעורי התורה היומיים. "עכשיו אני מבין שתמיד התפללתי לאלוקי אברהם, יצחק ויעקב", הוא אומר. "אני מאושר שאחרי עשרות שנים של חיפוש קיבלתי את המתנה המופלאה של קבלת התורה".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מלויבאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת

לכל התורה בכרך אחד

שלוש שיחות לכל פרשה, מאוצר שיחותיו של הרבי מלויבאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020

מקורות: שו"ע או"ח סי' מז ס"ד. שו"ע אדמו"ר הזקן שם סי', ובסידורו (נדפס בסוף השו"ע ח"א עמ' 347, ובמהדורה החדשה עמ' תרט). משנ"ב שם סי' ק כח. ילקוט יוסף, שארית יוסף שם סי'. הלכה ברורה, בירור הלכה שם סי' ק א. מנהג ישראל תורה שם סי' ק א, שו"ג. ו"ע לוח כולל חב"ד, ה"ר.